

Naziv originala:

Nick Vujicic

UNSTOPPABLE: The Incredible Power of Faith in Action

Copyright © Nick Vujicic 2013

This translation published by arrangement with WaterBrook Press, an imprint of the Crown Publishing Group, a division of Random House, Inc.

Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00386-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Nik Vujičić

NEZAUSTAVLJIV

Prevela Aida Bajazet

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2013.

*U znak sećanja na Kijošija Mijaharu,
tasta kog ću upoznati na nebu.*

*Posvećujem ovu knjigu svojoj supruzi
Kanae Loidi Vujičić-Mijahari, mom najvećem
daru i radosti nakon spasenja Božjeg.*

Sadržaj

	Uvod	9
JEDAN	Vera na delu	13
DVA	Ustati nakon pada	35
TRI	Tajne srca	55
ČETIRI	Život vođen strašću i ispunjen svrhom	81
PET	Telo slabo, duh silan	103
ŠEST	Dobijanje unutrašnjih bitaka	127
SEDAM	Borba protiv nepravde	147
OSAM	Preпустите se da biste postigli više	173
DEVET	Sejte dobro seme	191
DESET	Život u ravnoteži	215
	Zahvalnice	229

Uvod

Dobro došli, ovo je moja druga knjiga. Zovem se Nik Vujičić. Čak i da niste pročitali moju prvu knjigu *Živeti slobodno*, možda ste videli neki od snimaka na Jutjubu ili ste bili na nekom od predavanja koja sam držao kao motivacioni govornik ili evangelista.

Kao što verovatno znate, ili vidite na fotografiji na omotu knjige, rođen sam bez ruku i nogu. Ono što ne možete da vidite, ali ste možda već osetili, jeste da me nedostatak udova ne sprečava da uživam u predivnim avanturama, uticajnoj karijeri koja me ispunjava i prijateljstvima punim ljubavi. Ovom knjigom želim s vama da podelim nezaustavljivu moć vere na delu, koja mi je pomogla da živim ovaj neverovatno dobar život uprkos hendikepu.

Vera na delu tiče se vere i ostvarenja. To je vera u sebe, svoje talente, svrhu svog postojanja i, najviše, u ljubav Božju i Njegov božanski plan koji se odnosi na vaš život.

Inspiracija za ovu knjigu bili su mi brojni ljudi svih uzrasta širom sveta, koji su tražili od mene savet i uputstvo za borbu sa određenim nedaćama u svojim životima. Iz mojih govora znaju da sam savladao mnoge nedaće, čak i mladalačke misli o samoubistvu, zabrinutost za to da li ću biti u stanju da se izdržavam i da li ću ikada pronaći ženu koja će me voleti, ali i da mi nije strano vršnjačko nasilje i druga pitanja i nesigurnosti koje nisu karakteristične samo za mene.

Teme poglavlja bave se najčešćim pitanjima i izazovima koje ljudi spominju kada mi se obraćaju ili kada mi pišu, uključujući:

- lične krize
- probleme u vezama
- izazove u poslu i karijeri
- zdravstvene brige i brige zbog nemoći
- autodestruktivne misli, emocije i zavisnosti
- nasilje, progon, okrutnost i netoleranciju
- izlaženje na kraj sa stvarima koje su izvan naše moći
- kako pružiti ruku i služiti drugima
- pronalaženje ravnoteže tela, uma, srca i duha

Nadam se da će vas moje i priče drugih ljudi koji su preživeli iskušenja i nedaće – a neke od njih su daleko veće od mojih – inspirisati da prevaziđete izazove s kojima se susrećete. Naravno, ne znam odgovore na sva pitanja. Ali imao sam koristi od saveta mnogih mudrih ljudi, kao i od ljubavi i blagoslova mog nebeskog Oca.

Smatram da ćete uvideti da su saveti koje ove stranice nude praktični, ali i inspirativni. Važno je da, dok čitate, znate da niste sami. Pomoć uvek možete dobiti od prijatelja, članova porodice, nastavnika, savetnika i sveštenstva. Nemojte misliti da svoj teret morate da nosite sami.

Setite se da verovatno ima mnogo onih koji su se suočili sa istim izazovima s kojima se i vi suočavate. U ovoj knjizi nalaze se i priče ljudi koji su mi pisali i podelili svoja iskustva sa mnom. U nekim slučajevima sam izmenio njihova imena, ali priče su autentične i inspirativne zbog hrabrosti, vere i istrajnosti kojima nas uče.

Kao dečak sam, pokušavajući da se pomirim sa svojim hendikepom, pogrešio kada sam poverovao da niko na svetu ne pati kao ja i da su moji problemi nesavladivi. Mislio sam da je nedostatak udova dokaz da me Bog ne voli i da moj život nema svrhu. Takođe

Nezaustavljiv

sam verovao da ne mogu da podelim teret, pa čak ni sa onima koji su me voleli i brinuli se o meni.

Pogrešio sam u svakom pogledu. Nisam bio sam u svojoj patnji. Zapravo, mnogi ljudi su nailazili na izazove daleko veće od onih s kojima sam se ja suočavao. I ne samo da me Gospod voli već me je stvorio sa svrhom kakvu kao dete nikada nisam mogao ni da zamislim. Koristi me na načine koji me svakog dana iznova iznenađuju i zadivljuju.

Znajte da, dok god ste na ovoj planeti, On i za vas ima svrhu i plan. Gospod vas voli, i mnogo je ljudi oko vas – voljenih i stručnjaka – voljnih da vam pomognu da se izborite s nedaćama s kojima se suočavate. Teret koji nosite možda vam se čini zastrašujućim, ali kao što ćete videti na stranicama koje slede, moć vere na delu zaista je neverovatna.

Da biste ovo razumeli, imajte stalno na umu da ovaj čovek bez ruku i nogu putuje svetom i dopire do srca miliona ljudi, i da je i sam blagosloven neizmernom radošću i ljubavlju. Nesavršen sam kao i svi ljudi. Imam loše i dobre dane. Izazovi se pojavljuju i ponekad me i obaraju. Ali znam da je Gospod snažan kada sam ja slab, i da smo nezaustavljivi kada sprovedemo veru u delo.

JEDAN

Vera na delu

Kada sam bio pri kraju govorničke turneje u Meksiku 2011. godine, jedan zvaničnik iz američke ambasade u Meksiko Sitiju pozvao me je i obavestio da je moja američka radna viza suspendovana zbog „istrage po pitanju nacionalne bezbednosti“.

Kako sam australijski državljanin, za boravak u Sjedinjenim Američkim Državama bila mi je potrebna viza. Bez nje nisam mogao da se vratim kući u Kaliforniju. A ovo je predstavljalo zaista ozbiljan problem i zbog toga što je moje osoblje zakazalo čitav niz govora u Sjedinjenim Državama.

Rano narednog jutra, s Ričijem, mojim negovateljem, odjurio sam do američke ambasade da proverim kakve veze ima moja viza s nacionalnom bezbednošću. Kada smo stigli, zatekli smo veliko prijemno odeljenje krcato ljudima koji su došli zbog svojih problema. Morali smo da uzmemo broj, kao u pekari. Dugo smo čekali i lepo sam odremao pre nego što smo konačno stigli na red za sastanak sa službenikom ambasade.

Kada sam nervozan, pokušavam da budem duhovit. Ne pali uvek. „Postoji li neki problem sa otiscima prstiju na vizi?“, našalio sam se. Službenik ambasade me je ljutito pogledao. Potom je pozvao svog nadređenog. (Možda je moj smisao za humor bio pretnja američkoj bezbednosti?)

I njegov nadređeni je bio namrgođen. U tom trenutku sam već video sebe iza rešetaka.

„Vaše ime je obeleženo u sklopu tekuće istrage“, rekao je supervizor kao robot. „Ne možete da se vratite u Sjedinjene Američke Države dok se sve ne razjasni, a za to će biti potrebno mesec dana.“

Krv mi se sledila. *Nije moguće!*

Riči se sručio na zemlju. Najpre sam pomislio da se onesvestio, ali on je pred dvesta ljudi pao na kolena u molitvi. Da, on je veoma pažljiv negovatelj. Podigao je ruke i zamolio Gospoda da učini čudo i odvede nas kući.

Sve oko mene kao da je u isto vreme bilo i ubrzano i usporeno. Vrtelo mi se u glavi, a službenik ambasade dodao je da je moje ime verovatno obeleženo zato što mnogo putujem po svetu.

Da nisu posumnjali da sam međunarodni terorista? Trgovac oružjem bez ruku? Iskren da budem, nikoga nikad nisam ni pipnuo. (Vidite šta se dešava kada sam nervozan? Zaustavite me!)

„Molim vas, hajde da se uozbiljimo, koliko opasan mogu da budem?“, upitao sam službenika ambasade. „Sutra se u predsedničkoj rezidenciji sastajem sa liderom Meksika i njegovom suprugom povodom proslave Sveta tri kralja, tako da je očigledno da me *oni* ne doživljavaju kao pretnju.“

Američki službenik nije ni trepnuo. „Nije me briga ni da se sastajete sa predsednikom Obamom, nećete ponovo ući u Sjedinjene Države dok se istraga ne završi“, rekao je.

Situacija bi bila smešna da nisam imao gomilu zakazanih govora u dobrim starim SAD.

Nisam nameravao da sedim i čekam da se neko smiluje i zaključa da su Amerikanci bezbedni i pored toga što je Nik u državi. Zamolio sam službenika da mi posveti još koji minut, objasnio sam mu kakve me obaveze čekaju, spomenuo sam imena uticajnih ljudi, naglasio da zapošljam ljude koji računaju na mene i da imam obavezu prema siročićima koji se ugledaju na mene.

Čuo se telefonom sa nekim ko je bio na višem položaju. „Jedino mogu da pokušaju da ubrzaju proces. Ali potrajaće najmanje dve nedelje“, rekao je.

Verovatno sam imao tuce govora zakazanih za te dve nedelje. Ali službenik nije pokazao ni najmanje razumevanje. U tom trenutku nam je samo preostalo da se vratimo u hotel, odakle sam mahnitno počeo da zovem sve koje sam poznao obraćajući se za pomoć i molitve.

Zahvatio sam moć vere na delu.

Ponekad nije dovoljno jednostavno reći „verujem“. Ako želite da utičete na svet, morate pokrenuti sva svoja uverenja i veru. U ovom slučaju, pokrenuo sam veru u moć molitve. Pozvao sam svoj tim iz neprofitne organizacije *Život bez udova* (LWL – *Life without limbs*) u Kaliforniji i zamolio ih da započnu molitveni lanac. „Krećemo ka višim instancama – najvišim!“, rekao sam im.

Osoblje u organizaciji obavilo je more telefonskih razgovora i poslalo gomile mejlova, tvitova i SMS poruka. U roku od sat vremena, sto pedeset ljudi molilo se za brzo rešenje mog problema s vizom. Takođe sam pozvao prijatelje i pristalice koji su možda imali nekakvog uticaja, rođake, susede ili bivše školske drugare u američkom Stejt departmentu.

Tri sata kasnije javio mi se neko iz ambasade u Meksiku. „Ne mogu da verujem, ali odobren vam je ulazak u zemlju“, rekao je službenik. „Istraga je obavljena. Sutra ujutro možete doći po novu vizu.“

To vam je, prijatelji moji, moć vere na delu! Može da pomeri planine, a može i da izbavi Nika iz Meksika.

Delanje u veri

Putujući svetom, sretao sam ljude koji su tražili savet i molitve za probleme s kojima su se susretali. Često su znali šta bi trebalo da

urade, ali plašili su se da nešto promene ili da učine prvi korak, da zatraže pomoć ili da ukažu poverenje Gospodu. Možda se i vi suočavate sa teškoćama zbog kojih se osećate bespomoćno, uplašeno, zaglavljeno u mestu, paralisano, nesigurno i nemoćno. Razumem vas. Doživeo sam to. Kada mi se obrate tinejdžeri i mladi ljudi i kažu mi da su žrtve vršnjačkog nasilja, da se osećaju izgubljeno i kao da su sami na svetu, ili da se plaše hendikepa, bolesti ili autodestruktivnih misli, tačno znam kako se osećaju.

Moje fizičke nedostatke lako je videti, ali dovoljno je da ljudi porazgovaraju sa mnom ili me poslušaju nekoliko minuta pa da shvate koliko uprkos tome uživam u životu. Često me pitaju kako ostajem pozitivan i gde pronalazim snagu kojom pobeđujem svoj hendikep. A ja im uvek odgovaram: „Molim se za pomoć Božju, a zatim sprovodim veru u delo.“ Verujem. Verujem u određene stvari za koje nemam opipljiv dokaz – u stvari, koje ne mogu da vidim, okusim, dodirnem, namirišem niti čujem. A najviše verujem u Boga. Premda ne mogu da Ga vidim niti da Ga dodirnem, verujem da me je stvorio s razlogom, i verujem da kada sprovedem svoju veru i uverenja u delo, mogu da primim Božji blagoslov.

Da li ću uvek dobiti ono što želim? Neću! Ali ću uvek dobiti ono što Gospod želi. Isto važi i za vas. Bez obzira na to da li ste hrišćanin ili ne, nikad ne smete poverovati da je dovoljno samo verovati u nešto. Možete da verujete u svoje snove, ali morate preduzeti korake da se oni ostvare. Možete verovati u svoj talenat i svoje sposobnosti, ali ako ih ne razvijate i ne koristite, od kakve su vam koristi? Možete verovati da ste dobra i brižna osoba, ali ako ljudima ne pružate pažnju i ako im ne pokazujete dobrotu, gde vam je dokaz?

Nemate izbora. Možete da verujete ili da ne verujete. Ali *ako* verujete – u *šta god* da verujete – morate delati u skladu s tim. U suprotnom, čemu vera? Možda ste se suočili sa izazovima u karijeri i međuljudskim odnosima, možda ste imali problema sa zdravljem. Možda su prema vama loše postupali, zlostavljali vas ili diskriminirali. Sve to što vam se desilo definiše vas i vaš život ukoliko ne

preduzmete nešto da definišete sami sebe. Možete verovati u svoje talente. Možete verovati da ste puni ljubavi. Možete verovati da možete da prevaziđete bolest ili hendikep. Ali ta vera sama po sebi neće doneti promenu.

Morate je sprovesti u delo.

Ako verujete da možete da promenite svoj život nabolje ili da ostavite pozitivan trag u mestu ili državi u kojoj živite, pa čak i u svetu, postupajte u skladu s tom verom. Ako mislite da imate odličnu ideju za pokretanje privatnog posla, morate uložiti vreme, novac, talenat i pokrenuti posao. U suprotnom, kakva je korist od puste ideje? Ako ste pronašli nekoga s kim želite da provedete ostatak života, zašto ne postupite u skladu s tim uverenjem. Šta možete da izgubite?

Nagrada za veru na delu

Velika je stvar imati veru, uverenja i ubeđenja, ali vaš život meri se koracima koje činite na osnovu njih. Na temelju onoga u šta verujete i u šta imate vere, možete sagraditi odličan život. Svoj sam sagradio na uverenju da mogu da inspirišem druge i da im pružim nadu kada se suoče s teškoćama. To uverenje je ukorenjeno u mojoj veri u Boga. Imam vere u to da me je On stvorio da volim, inspirišem i ohrabrujem druge ljude, a najviše da pomažem onima koji su voljni da prihvate Isusa Hrista za svog Gospoda i Spasitelja. Verujem da nikada ne bih mogao da zaslužim put u raj, ali verom prihvatam dar oprostaja greha kroz Gospoda Isusa Hrista. Međutim, mnogo je toga značajnije od prostog „prolaska“ kroz Biserne kapije. Važno je videti kako se drugi menjaju zahvaljujući moći Njegovog Duha svetoga, važna je bliska povezanost s Hristom u ovom životu, a tek onda na red dolazi nagrada na onom svetu.

To što sam se rodio bez ruku i nogu nije kazna Božja. Sada to znam. Shvatio sam da ovaj „invaliditet“ zapravo povećava moju

sposobnost da Mu služim kao govornik i evangelista. Možda ćete, zato što tako mislim, pasti u iskušenje da pomislite da preterujem u veri jer većina ljudi smatra da je nedostatak udova veliki hendikep. Ali Gospod je iskoristio to što nemam udove da privuče ljude meni, naročito one koji i sami imaju neki oblik invaliditeta, kako bih ih inspirisao i ohrabrio svojim porukama vere, nade i ljubavi.

U Bibliji je Jakov rekao da su dela naša, a ne reči naše, dokaz naše vere. U Sabornoj poslanici Svetog apostola Jakova 2:18 napisao je: „Ali, neko će reći 'Ti imaš veru, a ja imam dela.' Pokaži mi veru bez dela, a ja ću ti pokazati veru svojim delima.“*

Čuo sam da ljudi kažu da su naša *dela* našoj veri i verovanjima ono što su naša *tela* našim dušama. Telo je dom duha, dokaz njegovog postojanja. Na isti način su i naša dela dokaz naše vere i verovanja. Verujem da ste svi čuli izraz „reči sprovesti u dela“. Vaša porodice, prijatelji, nastavnici, šefovi, saradnici, klijenti i mušterije očekuju da se ponašate i da živite u skladu s verovanjima i ubeđenjima koja tvrdite da gajite. Ako to ne činite, oni će vas prozivati, zar ne?

Nama jednaki sude nam ne prema onome što govorimo, već prema onome što činimo. Ako tvrdite da ste dobra supruga i majka, onda ćete ponekad morati da stavite interes vaše porodice ispred ličnog interesa. Ako verujete da je svrha vašeg postojanja da podelite sa svetom svoj umetnički talenat, onda će se vaš rad ceniti na osnovu dela koja stvarate, a ne na osnovu onih o kojima pričate. Morate reći sprovesti u dela: inače nećete imati kredibilitet ni u očima drugih – ali ni u svojim očima – jer bi i vi trebalo da zahtevate da vaša dela potkrepe vaše reči. Ako to ne bude slučaj, nećete živeti u harmoniji i nećete biti ispunjeni.

Kao hrišćanin verujem da Gospod daje konačni sud o tome kako smo živeli. Biblija nas uči da je Njegov sud zasnovan na našim delima, a ne na našim rečima. U Otkrovenju 20:12 kaže se: „I videh

* Citati iz Novog zaveta preuzeti su iz prevoda sa sajta *World Bible Translation Center*, a iz Starog zaveta iz prevoda Đure Daničića. (Prim. prev.)

mrtvace male i velike gde stoje pred Bogom, i knjige se otvoriše; i druga se knjiga otvori, koja je knjiga života; i sud primiše mrtvaci kao što je napisano u knjigama, *po delima svojima*.“ Postupam u skladu sa svojim verovanjima kada putujem svetom i podstičem ljude da vole jedni druge i da vole Gospoda. Ispunjen sam ovom svrhom. Iskreno verujem da me je Gospod upravo zato stvorio. Kada postupate u skladu sa svojim verovanjima i kada sprovedite veru u delo, i vi ćete osetiti da ste ispunjeni. I molim vas, neka vas ne obeshrabri ako niste uvek uvereni u to koja je svrha vašeg postojanja ili ne znate kako da delate u skladu s vašim uverenjima. I ja sam se borio. I još uvek se borim. A i vi ćete. Doživljam i neuspehe i daleko sam od savršenstva. Ali dela su samo plod – posledica dubine iskrene vere u istinu. Istina nas oslobađa, ne oslobađa nas svrha postojanja. Pronašao sam svrhu svog postojanja zato što sam tragao za istinom.

Teško je videti svrhu ili dobro u teškoj situaciji, ali upravo u tome i jeste suština, u putovanju. Zašto to mora biti putovanje? Zašto vas jednostavno ne pokupi helikopter i preveze do cilja? Jer kroz teške trenutke ćete više naučiti, imaćete više vere, više ćete voleti Gospoda i svoje bližnje. Putovanje vere započinje u ljubavi i završava se u ljubavi.

Frederik Daglas, američki rob koji je postao društveni aktivista rekao je: „Ako nema borbe, nema napretka.“ Vaš karakter formiraju teškoće s kojima se suočavate i koje prevazilazite. Hrabriji ste kada se suočite sa svojim strahovima. Vaša snaga i vaša vera grade se na iskušenjima životnih iskustava.

Moja vera na delu

Uvek se iznova uveravam da kad tražimo pomoć od Gospoda, a zatim stupamo u akciju, znajući u srcu da nas On pazi, nema razloga za strah. Moji roditelji su me ovome naučili, najviše svojim

svakodnevnim postupcima. Oni su najbolji primer vere na delu koji sam ikada video.

Premda sam na ovaj svet stigao bez, kako to moja majka kaže, „pokojeg dela“, blagosloven sam na toliko načina da im broja ne znam. Moji roditelji su uvek bili uz mene. Nisu me razmazili. Disciplinovali su me kada je to bilo potrebno i dozvoljavali su mi da pravim greške. A najvažnije je da su bili odličan uzor.

Bio sam im prvo dete, a definitivno i iznenađenje. Uprkos uobičajenim pregledima u trudnoći, lekar moje majke nije primetio nikakve naznake da bih na svet mogao doći bez ruku i nogu. Majka je bila iskusna medicinska sestra, koja je pomagala u brojnim porođajima, i zaista je pazila na sebe za vreme drugog stanja, o svemu je vodila računa.

Suvišno je reći da su i ona i otac bili prilično zatečeni kada sam se rodio bez udova. Oni su hrišćani i vernici. Moj otac je čak bio i laik sveštenik. Moji roditelji molili su se Gospodu da ih vodi dok su mene podvrgavali brojnim testovima posle rođenja.

Kao i sve bebe, nisam stigao sa uputstvom za upotrebu, a mojim roditeljima je tad i najmanji savet bio dragocen. Nisu poznavali nikoga ko je podigao dete bez udova u svetu stvorenom za ljude sa „svim delovima“.

U početku su bili potreseni; svaki roditelj bi bio. Bes, krivica, strah, depresija, očaj – prvih nedelju dana, ili otprilike toliko, njima su upravljala osećanja. Mnoge su suze prolili. Oplakivali su savršeno dete koje su u svojoj uobrazilji videli, a koje nisu dobili. A žalili su i plašili su se da će meni život biti veoma težak.

Moji roditelji nisu mogli da zamisle šta je Gospod naumio za takvog dečaka. Ali su, kada su se oporavili od prvobitnog šoka, odlučili da veruju Gospodu, a zatim su svoju veru sprovedi u delo. Odustali su od pokušaja da shvate zašto im je Gospod dao takvo dete. Jednostavno su se predali Njegovom naumu, ma kakav on bio, a onda su se posvetili tome da me odgoje najbolje što umeju, na jedini način na koji umeju: dan za danom pružali su mi svu svoju ljubav.